ja kus aga meeft leidsid jellel olnud rohke
jüdi hulgana, ja õhtu ka nahastäis – mu
„rahekaksümmend" kõige rähem. Päeva ei
tundi mööda jõle läinud kui õpmann
oma keppi ka pahulinalt käes oleks näi
pidada – alati olnud üks kiba ja käru ei
ni perse üle. – Juhtud omati ükspäe
kus mõisa väljal kiba ei käru, jõle kuule
Aga näta näpupuhst et õpmann rahul olnu
ta läinud vana pehepapi, Joona, turjale.
Paar korda kannatanud vaene pehepap
asjata peksu, kuni viimaks ksjes üle
läinud ja jüdasuud liikuma hindis, mis ta
ijeneljes päästsinud: „Tühi jo jiske! kuiga
mina ka sulle pesti teha, siit „terava kivi lei
iskra augu", – mis suga sõralasm on nii
jinu omad minule. Tee peale tumpsid,
ruttu jo lõeg ükskord ika täis saab! Aga
jõda ma ütlen: – Bijet Juuma jina „juhi" kä
ei juke! Nagu jo ja, nii kaduvad jegaveed ko

kas, kus ta praegusi usjidest robijeb – oli poisiga
põlves külas rangel varas, kuni härra viima
teda omale mõisa, sia poisiga võttes ja st
tõrviste talla laskujast – lõstis, tegi jõmpsika
junkruns veel ka. Aga sel hundil oli üsna
sile lamba nahk – nii selm mõistis emast
igapidi härra meelt mööda teha – vahel
ka mõne walla peremehe peale valetamisega
tähtsaks lõusta. Et sekord üle ka kus kohti
jäi – kuni tühi õpmanniks jäi, ja – nüüd
oli aga kits kärneriks saanud! – Endisel
warga ja selmi karistajad külas, saiwad
iga nädala paarkorda „rahekaksümmelisi"
püksa õpmannilt, kuni meeste terwis
alaliselt peksust ja passelt töösi ala wajal
olles lõppes, et wiimaks talusi – lahti lasti
ja õpmanni mee mõnedest ajemele ajusiwad.
Aga – kudas töö nõnda pakk! Selm korjas
tugewaid poisse peksul pünatses omale hulga
ka rihmameesteks, kuni ühel õhtl – kui ta jälle
wõi kaduma korjamaa koon, õe luuramist